

Китка отъ Балкана.

Съсь позволенъе на Зевеса
Прочюлъ ся бѣше гласъ въ Одеса,
Че красна китка отъ Балкана,
Отъ хубави цвѣтя събрана,
Ще да ся скоро появи.

Зарадва ли са Българетѣ,
Съсь радость смѣтали тѣй днѣтъ,
Кога по-скоро да ѣ видятъ,
Замыслили да ѣ поливатъ,
На много време да цвѣти.

Нѣ на токо речи година,
И още повѣче ся мина,
Отъ както тя не ся явява;
Какво горката е станала?
Да ли потънала въ морето?
Нѣ на надникна отъ небето
И тихомъ мевъ прошьпна днесъ
На дѣсното ухо Зевесъ:
Че мышката ѣ ужъ грабнала,
А нея котката изяла,

